

hellig Ret, at ethvert arbejdende Menneske bør have en Fridag om Ugen. Men her er der nu Folk, som slet ikke have kendt til Frihed. Nu skulle de have Frihed hver 14de Dag. Der er sikkert endnu mange af disses Kolleger, som ingen Frihed have, og jeg vil derfor tillade mig at henstille til den højtærede Minister, om det ikke var muligt i denne Henseende at gaa noget raskere frem, jeg vil i alt Fald haabe, at vi, naar vi nu have taget dette lille Tag i Aar, saa ikke standse til næste Aar, men gaa videre igen, saa at denne ringe Frihed hver 14de Dag kunde blive udstrakt til nogle flere. Helst saa jeg, at vi kunde naa til, at enhver Mand, som er ansat i Statens Tjeneste, havde en Fridag hver Uge.

Af Socialdemokratiet er der rejst Spørgsmaal om at yde lidt rigeligere Understøttelse til Børn efter afdøde Funktionærer, end der tidligere har været Tale om. En aarlig Understøttelse til Børn efter afdøde Banefunktionærer paa 26²/₃ Kr. er meget ringe. Jeg skal her gøre opmærksom paa, at Københavns Kommune har vedtaget, at den mindste Understøttelse, den yder til Børn efter sine afdøde Funktionærer, er 60 Kr. aarlig, og jeg vilde ønske, at Staten vilde efterfølge dette Eksempel. Jeg maa maaske i denne Forbindelse — jeg kunde ogsaa have sagt det, den Gang jeg talte om Snekasterner — minde om den Udtalelse, den højtærede Konseilspræsident for nogle faa Dage siden fremsatte her i Tinget, nemlig at Staten skulde være en human Arbejdsgiver, den bedste Arbejdsgiver, det gode Mønster for alle private Arbejdsgivere. Paa dette Omraade, med Hensyn til Børneunderstøttelser, og ogsaa med Hensyn til Snekasterner, mangler der ikke saa lidt i, at det Ord, Konseilspræsidenten udtalte, kan blive Sandhed. Men lad os haabe, at Regeringen vil bestræbe sig for ikke at gøre Konseilspræsidentens Ord til Skamme, saa at det kan blive virkelig sandt, at Staten staar som Mønster for alle private Arbejdsgivere.

Der har været afholdt et Samraad om at yde Dagpenge til faste Arbejdere, der komme til Skade. Forholdet er i Øjeblikket det, at Arbejdere, som ere Medlemmer af Statsbanernes Sygekasse, faa Dagpenge fra Ulykkesdagen, men hvis en Arbejder, der ikke er Medlem af Statsbanernes Sygekasse, kommer til Skade, faar han ingen Dagpenge. Nu kunde man naturligvis sige: Saa kunne de jo gaa ind i Statsbanernes Sygekasse. Men adskillige Arbejdere ville

nødig dette, for det vilde være et Tab for dem. Hvis de allerede staa i en anerkendt Sygekasse i Forvejen, ville de helst blive i den, thi hvis de ere saa uheldige at komme ud af Statens Tjeneste, kunne de ikke længere være i Statsbanernes Sygekasse, og saa ere de mulig komne ud over den Alder, hvor de kunne komme ind i en anden Sygekasse. Derfor kan man godt forstaa, at der er Arbejdere, som nødig ville forlade den Sygekasse, hvoraf de ere Medlemmer, og gaa ind i Statsbanernes. Jeg synes, der ikke for Statsbanerne er Grund til at stille sig forskelligt overfor Arbejdere, som komme til Skade i deres Tjeneste. Om man vil yde Dagpenge til saadanne eller ikke, bør ikke være afhængigt af, hvilken Sygekasse Arbejderne ere Medlemmer af. Naar de ere Medlemmer af en anerkendt Sygekasse, synes jeg, det bør være nok, saa bør de være berettigede til at modtage deres Dagpenge.

Der er ligeledes holdt Samraad om Spørgsmaalet: Forhandling mellem Organisationerne og Administrationen. Det er ikke saa mange Aar siden — det var den Gang, Højre sad ved Magten —, at det fuldstændig var nægtet Statsbanernes Arbejdere at være Medlemmer af nogen Organisation. Vi huske alle, hvorledes Højres Trafikministre fo'r frem med vilkaarlige Straffe og forflyttede de Folk, der stod som Ledere af eller forsøgte at danne Statsbanearbejdernes Organisationer. Men nu er dette Forhold blevet forandret. Da Christoffer Hage blev Minister, gav han Statsbanearbejderne Ret til at være Medlemmer af deres Fagforeninger. Foreningsretten, saaledes som den staar udtrykt i Grundloven, er altsaa nu gennemført for Statsbanearbejdernes Vedkommende, men der er alligevel endnu Forhold vedrørende denne Sag, som burde ændres, idet Administrationen, d. v. s. Statsbanernes øverste Embedsmænd, nægter at forhandle med de Folk, som Statsbanernes Fagforeninger have valgt til deres Ledere, forudsat, at disse Folk ikke ere Funktionærer. Nu vil man nok indrømme mig, at naar en Forening er saa stor som Statsbanernes Fagforeninger ere, er det umuligt, at en arbejdende Funktionær kan staa som Forretningsfører derfor. At være Forretningsfører eller Leder for en saadan Organisation er noget, der fuldt ud optager en Mands Tid og Arbejde. Forholdet er, at den Mand, der staar som Leder for Statsbanefunktionærernes Organisationer, har været tjenestegørende Funktionær, men er det ikke mere. Han har